

Arrest

nr. 301 628 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 7 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, loco advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bedroeg de door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid te dezen 15 dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In het licht van het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven waarbij ze werd opgeroepen voor haar persoonlijk onderhoud op 27 april 2023. Evenmin heeft de verzoekende partij een geldige reden meegedeeld om haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen de termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij op 24 april 2023 een e-mail had gestuurd naar de commissaris-generaal met in bijlage een medisch attest. In dit medisch attest wordt aangegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet in staat was om op zijn persoonlijk onderhoud van 27 april 2023 aanwezig te zijn. Dit medisch attest heeft evenwel betrekking op de medische situatie van de echtgenoot van de verzoekende partij en niet op de medische situatie van de verzoekende partij zelf. Hieruit kan dus geenszins blijken dat zij niet in staat was om aanwezig te zijn op haar persoonlijk onderhoud van 27 april 2023. Voorts kan er uit de stukken van het administratief dossier of haar verweer in het verzoekschrift niet worden afgeleid dat ze er redelijkerwijs kon van uitgaan dat haar persoonlijk onderhoud niet plaats zou vinden aangezien het door haar toegevoegde medisch attest geen betrekking had op haar medische problematiek maar op die van haar echtgenoot.

4. Derhalve lijkt verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet nuttig om de vluchtmotieven van de verzoekende partij te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1757 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, wijst de verzoekende partij er bij monde van haar advocaat op dat haar echtgenoot een beroep heeft ingediend tegen de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, dat door de Raad zal worden behandeld ter terechtzitting van 1 december 2023. Zij stelt dat het – los van de merites van haar eigen zaak – in het geval waarbij echtgenoten elk een verzoek om internationale bescherming indienen, is aangewezen om deze verzoeken gezamenlijk te behandelen. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij de behandeling van het beschermingsverzoek van haar echtgenoot verschillende keren heeft uitgesteld omdat hij niet kon worden gehoord en dat toen nooit een beslissing tot “technische weigering” werd genomen. Zij herhaalt haar standpunt dat verzoeken om internationale bescherming van echtelieden gezamenlijk dienen te worden behandeld, niet alleen formeel/procedureel maar ook inhoudelijk. Door de voorzitter bevraged naar de redenen van haar afwezigheid bij het gehoor door de diensten van de verwerende partij, licht de verzoekende partij in eigen persoon toe dat zij de oproeping voor dit gehoor niet zelf heeft ontvangen en dat zij zich niet heeft gerealiseerd dat deze zowel voor haar echtgenoot als voor haarzelf was bedoeld, waarbij zij er nog op wijst dat haar echtgenoot lijdt aan een medische aandoening aan zijn keel die maakt dat hij niet kan/mag spreken. Ter verantwoording van haar afwezigheid heeft zij na de voor het gehoor voorziene datum een medisch getuigschrift opgevraagd en bezorgd aan de verwerende partij, maar noch zijzelf noch haar echtgenoot was zich ervan bewust dat dit getuigschrift alleen gold voor deze laatste.”

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting waarin wordt verwezen naar het beroep tegen de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming ingediend door de echtgenoot van de verzoekende partij, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal ten aanzien van haar echtgenoot op 11 juli 2023 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarin een inhoudelijke beoordeling van het beschermingsverzoek van haar echtgenoot werd gemaakt, nadat hem de mogelijkheid werd gegeven om te worden gehoord via zijn schriftelijke verklaringen als antwoord op een verzoek om inlichtingen, aangezien het onmogelijk bleek om van hem een mondelinge verklaring af te nemen.

Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 300 315 van 19 januari 2024. In dit arrest werd gesteld:

“Verzoeker kan de reden in zijn beslissing voor de beëindiging van de behandeling van het verzoek van zijn partner niet aanvaarden, omdat zij te goeder trouw dachten dat de persoonlijke onderhouden voor beiden afgelast moesten zijn en stelt dat niets op basis van de afwezigheid van de partner van verzoeker kan worden besloten met betrekking tot zijn geloofwaardigheid.

De kritiek op de beslissing van zijn partner is niet dienstig, gezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat zijn beslissing en meer bepaald de ongeloofwaardigheid van het relaas niet gesteund is op de beslissing van zijn partner, maar wel op tal van concrete en pertinente vaststellingen, die blijken uit de schriftelijke verklaring die hij zelf heeft opgesteld en waardoor niet kan worden besloten tot de nood aan internationale bescherming.”

Er wordt aan herinnerd dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van de verzoekende partij, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij dient derhalve op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waartoe ze echter in gebreke blijft.

Het loutere gegeven dat echtgenoten elk een verzoek om internationale bescherming indienen, houdt op zich geen verplichting in om deze verzoeken samen te behandelen, noch formeel/procedureel, noch inhoudelijk. De verzoekende partij duidt ook nergens een wettelijke bepaling aan waarin zulks kan worden gelezen.

4.2. Uit de gegevens opgenomen in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij een *“oproeping persoonlijk onderhoud”* dat zou plaatsvinden op 27 april 2023 werd toegezonden op 31 maart 2023, zowel bij aangetekend schrijven als bij gewone brief. Deze werden telkens individueel aan haar persoonlijk gericht en waren derhalve niet zowel voor haar als haar echtgenoot bedoeld, zoals zij ter terechtzitting stelt. Daarnaast werd haar raadsman op dezelfde datum per e-mail een kopie van de briefwisseling toegezonden.

De poging tot verschoning van de verzoekende partij, met name dat zij de oproeping voor dit gehoor niet zelf heeft ontvangen en dat zij zich niet heeft gerealiseerd dat deze zowel haar echtgenoot als voor haarzelf was bedoeld, kan dan ook niet worden gevolgd.

Nog daargelaten de bedenking dat spraakproblemen op zich niet impliceren dat elke uitwisseling van informatie per definitie onmogelijk wordt gemaakt, is de verwijzing naar de medische aandoening aan zijn keel waaraan haar echtgenoot lijdt en die maakt dat hij niet kan/mag spreken, niet dienstig wat betreft de persoon van verzoekende partij zelf. Uit niets blijkt dat verzoekende partij verhinderd zou zijn (geweest) om mondeling verklaringen af te leggen.

Evenmin brengt het betoog van de verzoekende partij over het medisch getuigschrift van 21 april 2023 dat door haar raadsman op 24 april 2023 aan het CGVS werd overgemaakt en waarvan zij stelt zich niet te hebben gerealiseerd dat zij er niet in werd vermeld soelaas. Uit het medisch attest blijkt overigens zeer duidelijk dat enkel de naam van haar echtgenoot wordt vermeld. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij op de dag van het persoonlijk onderhoud ziek was, noch dat zij een attest vergat te vragen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij binnen de voorziene termijn van vijftien dagen na het verstrijken van de datum van het gehoor een medisch attest naar het CGVS heeft verzonden om haar afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 27 april 2023 te rechtvaardigen. Zoals vastgesteld in voormelde beschikking, kan niet blijken dat de verzoekende partij er redelijkerwijs kon van uitgaan dat haar persoonlijk onderhoud niet zou plaatsvinden. Het medisch attest had immers geen betrekking op haarzelf maar op enkel op haar echtgenoot. Uit het enkele gegeven dat een eerder op 28 februari 2022 voorzien persoonlijk onderhoud ook voor de verzoekende partij werd geannuleerd omwille van de medische problemen van haar echtgenoot, mocht verzoekende partij geen rechtmatige verwachting of rechtmatig vertrouwen afleiden dat ook het volgende op 27 april 2023 voorziene persoonlijk onderhoud voor haar zou worden geannuleerd wegens de medische problemen van haar echtgenoot. De verzoekende partij werd immers uitdrukkelijk en op voorhand ingelicht door de verwerende partij van de annulatie van het persoonlijk onderhoud voorzien op 28 februari 2022, middels een e-mail van 21 februari 2022. Nu de verzoekende partij de tweede keer niet op voorhand werd ingelicht dat het persoonlijk onderhoud van 27 april 2023 zou worden geannuleerd, moest zij er dan ook redelijkerwijs van uitgaan dat dit persoonlijk onderhoud wel degelijk zou plaatsvinden. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die hierover anders doen denken.

Hoe dan ook betreft het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij tijdig een geldige reden mee te delen om haar eigen persoonlijke afwezigheid te rechtvaardigen. De bewering dat zij zich niet heeft gerealiseerd dat de oproeping zowel voor haar echtgenoot als voor haarzelf was bedoeld en/of dat zij zich er niet van bewust was dat het bijgebrachte getuigschrift alleen gold voor haar echtgenoot, wijzigt niets aan de vaststelling dat geen geldige reden voor haar afwezigheid werd meegedeeld overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 18, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Een toetsing van de vluchtmotieven van de verzoekende partij aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet aan de orde. Niets belet de verzoekende partij evenwel om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet haar beschermingsverzoek meteen ontvankelijk zal worden verklaard en zij de mogelijkheid heeft om alsnog te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

De verzoekende partij brengt bijgevolg geen concrete argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES